

CRISTINA BONCEA

ANTIDOTUL

EDITURA
HERG BENET

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cristina Boncea

Antidotul

HERG BENET
PUBLISHERS

CUPRINS

Partea I.....	7
Partea a II-a.....	87
Partea a III-a.....	129
Pe malul lacului Snagov.....	149

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Optsprezece ani. Nu mai am părul lung. A vrut să crească, dar nu l-am mai lăsat. Sunt șatenă acum. Sunt un clișeu mergător, dar m-am obișnuit. Nu mai vreau să strălutesc pentru oameni, să fiu ceva spectaculos. Nu mai vreau să fiu un artificiu, o petardă, ceva care creează efect. Sunt doar eu, un bec stins, o luminiță de brad între alte sute de luminițe identice. Scoate instalația din priză – atât, doar o mișcare simplă – și m-am dus. Am murit, la fel de ușor... la fel... la fel ca ea! Bang. O mișcare. Așa s-a creat lumea. Așa a spus proful de geogra.

Am optișpe ani. Sunt o figură ștearsă. M-am îngrișat. Am uitat cum să mă mai machiez. I-am lăsat lui Becks un rimel la mormânt. M-am pierdut de *n* ori cu autobuzul până acolo. Mereu trebuie să trec pe lângă un anume magazin de sicrie, funerar, sau cum i-o spune... și e un băiat frumos acolo și mereu intru pierdută și îmi spune că trebuie să mai merg două stații cu autobuzul până ajung la Becks. Ei îi plăceau cimitirele. Mie, niciodată. Îmi aminteau prea mult de

spital, de închisoarea aia cu gratii la geamuri, cu scârbă prin toate colțurile. Da, un sentiment, un sentiment transformat într-un substantiv comun, un obiect, ceva palpabil. Scârbă. Simt același lucru de fiecare dată când fumez. Îmi vine să vomit și tot mai trag un fum. Nu rămân dungi de la ruj pe filtru, buzele mele sunt uscate. Nu-mi mai pasă cât de sănătoasă sunt. Să vină, să vină să mă ia când își dorește, sunt gata...

Aproape optișpe ani, totuși. Mă doare inima. Nu am cancer. Era să am cancer, am crezut că am cancer, mi-am dorit să am cancer. Dar doar mă doare și m-am obișnuit. A trecut mult timp. Așa cred. Dar mereu când îmi amintesc – nu că aş putea uita vreodată, pentru o secundă măcar – e ca și când ar fi fost ieri. A murit. Punct. Becks a murit. Becks, sora mea geamănă, cea care m-a salvat, ne-am salvat una pe alta, s-a dus.

Sunt pe balconul fostei noastre camere și fumez. Mama e în bucătărie. Gary e la supermarket. Familia noastră s-a schimbat total. A fost un reset mintal, pentru toți. După Crăciunul ăla, deja se vedeau progrese, dar nu credeam cu adevărat că va fi așa. Acum e... Așa cum? O familie normală. Ne-am normalizat. Putea să moară oricine și am fi rămas pasivi, dar după ce a murit Becks... După tot ce a lăsat ea în urmă... A MURIT! Infern. Asta văd atunci când îmi închid ochii. Durere, lavă continuă. Am vrut să mor și eu odată cu ea, în același fel. I-am scris poezii. I-am făcut

un altar, așa cum i-ar fi plăcut ei... I-am căutat prin laptop, prin jurnale. Am vrut să-i aduc omagii peste omagii. Dar vorbesc singură. Mă joc singură într-o cameră goală și doare. Nu mă mai iubește înapoi. Nu îi mai aud vocea. Știu doar cât de frumoasă era, mai frumoasă ca mine, întotdeauna! Și îmi pare rău pentru atâtea lucruri...

Termin țigara. Am optișpe ani. Soon. Doar o altă zi de naștere fără sora mea. Am avut parte doar de două. Doi ani. Trei ani. Nici pe departe destul. Ani în care am judecat-o, am urât-o și am iubit-o din nou. În care am vrut să o schimb, să o... Eu am ucis-o. Eu cu mintea mea închisă. Eu cu nebunia mea. Plâng. Îmi curg lacrimile pe față. Becks, iartă-mă! Iartă-mă! Nimic nu va mai fi niciodată la fel. Nu vreau să am optișpe ani fără tine. Nu vreau să beau Corona fără tine. De ce ar crede cineva vreodată că Dumnezeu îți dă atâta cât poți duce? Căci eu m-am aplatizat de mult sub greutatea durerii. Și nu mai am nici întrebări și nu caut răspunsuri, nici dorințe sau vise. Am doar o inimă ce bate fără ca asta să fie alegerea mea. Nu vreau să ajung în iad. Nu vreau să mă sinucid. Vreau doar să povestesc. Atâta mi-a mai rămas.

*

*All my friends ask me why I stay strong/ I'm lying in
the ocean singing your song*

Îi plăcea Lana. Îi plăcea Lana enorm de mult. O asculta mai ales când era tristă. O alina. Spunea că o înțelege, că ar vrea și ea să dea la filosofie dacă nu s-ar fi decis deja să fie medic veterinar. În onoarea și amintirea lui Ham. În oroarea și traumele copilăriei noastre. Acum lucrurile sunt incredibil de clare. Nu doar noi suntem așa. E o rețea întregă de oameni bolnavi pe care unchiul Phil doar a zgâriat-o puțin cu unghiile atunci când a scris blestemăția aia de carte. La fel și volumul 2. Dacă nu era el!... Dar nu mai are rost. Spuneam deci că noi suntem copiii, victimele unei rețele întregi, nu doar a propriilor părinți. Părinții noștri sunt peste tot, unul și același. Iubire? Mai degrabă protecție, teamă, insuficiență umană când vine vorba de asistarea la dezastre. Da, chiar așa. Mai mult decât iubire, ți se face atât de frică atunci când te gândești că altcineva poate urma drumul tău meschin, încât ți-ai da și viața să-i oprești. Devine o obsesie. Îți retrăiești coșmarurile prin fiecare pas pe care un alt om îl face în direcția aia. A crimelor, a bolilor. A sexului, a nebuniei. Într-adevăr, mai bine mori decât să îi implicii și pe ei. Children of the bad revolution. Doar că nu ne-am revoltat destul. Nu am țipat destul „nu vreau! nu mi-e foame!“ ... și chiar dacă am fi făcut asta, ghici cel? Părinții noștri minunați ne-ar fi dat o palmă. Păi nu înțeleg, vreți ori nu vreți să fim și noi parte din sistem? Dacă vreți să ne protejați, de ce ne traumatizați mai tare decât orice mafie rusească ar putea să o facă? Cam astea sunt lucrurile la care m-am gândit de la moartea lui Becks. E un lucru de

un milion de ori mai complex decât Philip a reușit să cuprindă în cartea lui de căcat. A încercat să-și repare greșeala, știu... dar omul ăla e atât de prost! Nu pricepe nimic! Nu pricepe că am fost maltratați cu toții, unul după altul... că am fost manipulați de mâini invizibile, că am fost... dezumanizați. Fără voia noastră. Unul după altul, ereditar! Și Candie știa, și mai ales Gary știa. Nu ne-au putut spune, nouă, copiilor. Eram prea mici. Ei erau prea ancorați, prea ruși de realitate. Nu ne-au putut opri. Până când Becks a murit și, ghici cel? Nu „EI“ au omorât-o, nu direct. Nu, sora mea a murit singură, după prea multă durere pe care nu o merita, a murit în cel mai jalnic mod cu putință, ca un câine. Nu a murit datorită sistemului. A murit datorită lipsei unei normalități. Da, noi încercam să ne ținem tari, dar înăuntru știam, știam adevărul. Știam că suntem bolnave fără vindecare. Și tot încercam să trăim. După niște reguli care nu erau nici pe departe stabilite de noi, asta am înțeles prea târziu. Sistemul creează o bulă și ne înghite pe toți, e o altă lume, nu ar trebui să avem treabă cu societatea modernă, cu Bucureștiul simplu, cu școlile de stat. Dar nici în laboratoare. Suntem experimente eșuate, așa mă simt. Dar pentru că n-a venit nimeni cu un bisturiu sau o injecție letală, ne-am gândit că e ok așa. Orice om vrea să trăiască, se cheamă instinct. Abia acum sunt ok. După ce am trecut prin nu unul, ci mai multe focuri, după ce am rămas fără aer, fără sânge, fără nimic... După ce am pierdut totul, abia acum realizez și știu ce am de făcut. Știu cum să repar

lucrurile astfel încât să nu mai existe alte victime. Știu cum să-mi folosesc dezavantajul în avantajul meu, am găsit oamenii potriviți. Și, e adevărat, uneori mai plâng după Becks, foarte des, dar lacrimile nu mai sunt acide, nu mă mai termină ca la început. Acum am un scop și nu mă pot lăsa pradă deznădejdiei. It's us against them. Părinții noștri, cei biologici, sunt acum prea slabi pentru a mai lupta alături de noi. Ei au trecut deja prin mai multe sisteme, prea multe. Nu mai au putere și nici nu ne-au învățat cum să luptăm, însă asta doar pentru că nici ei nu știu cum să o facă. Am găsit oameni care știu, oameni asemenea mie. Remember David? Da, însuși el, am știut eu ce am știut atunci când m-am dus să-l caut și să-l vizitez. El și încă un tip. Fetele îmi amintesc prea mult de cât de frumoasă era Becks și cum și-a petrecut ea anul de liceu în Anglia. Detest că i-am oferit lui Phil materialele alea, dar, revenind... Ei doi sunt suportul meu. Mult mai mult de atât, de fapt. Mă apropii de adevăr mai mult ca niciodată, jur. Și nu mai doare. Nu mai e o operație pe cord deschis. E doar eliberare, putere, mișcare, viață. Lucruri de care am fost privată până acum. E ca apa, sursa a orice. Indispensabilă. Așa e adevărul meu de acum și jur că am multe, foarte multe să vă spun. Așezați-vă comod. Nu mai fiți surprinși, șocați. Suntem aproape, vă promit. Totul o să capete în sfârșit sens.

*